

Col. laboracions

Segurament us preguntareu que fa un escrit meu en aquesta revista, ja que com sabeu no treballo a l'escola.

Però resulta, que a l'escola on estic actualment, "Escola Bressol Montserrat" no hi ha revista i com podeu comprendre trobo a faltar escriure les meves quatre ratlles, diuen, que això d'escriure és un hàbit i es veu que jo he fet la meva adquisició. En fi, si bonament em deixen una raconet al "POTI-POTI" em convertiré en una col.laboradora constant i acérri-ma.

Com sempre en aquests dies es parlarà de l'adaptació, és el tema general de tota escola, oi?. Aquests primers dies tan pares com educadors estem preocupats pels nens; plors, caixalades, nens que no dormen, que no mengen, que no entren a la classe... són fets que ens preocupen i malgrat sabem que any darrera any ens trobem amb aquestes actituds, ens neguiteixen igual.

Però en tot aquest sarau, ningú es preocupa de l'adaptació dels educadors que també en passen, també, d'adaptació.

Per començar nens que no ceneixes, pares que no saps a quin nens corresponen, aquest ximet que no saps si és d'aquest o d'aquell,, un mun de nens plorant i tu que no tens més de dues mans.

No cal dir ja, si a més a més, tens algun que caixala, dos o tres amb cagarrines, un parell de xarops i no pot falta al-gú a règim.

Es increïble el que aquest període suposa pels educadors, acabem esgotats, totes les hores d'escola prestant el màxim d'atenció que els nostres caps ens permeten, intentant tenir contents als nens i treient en el possible l'angoixa dels pares.

Ara imagineu la meva adaptació a més de nens nous, educadors nous, gent nova, espai nou etc...

No cal que us digui que m'anyoro, de no ser així, no estaria ara, aquí, escrivint.

L'escola on estic és molt similar a aquesta, la mateixa organització, el mateix nombre de nens per classe (algun menys), la mateixa administració (és municipal també), però en un lloc diferent. Però això sí:

" Les ganes de treballar del Vallès no hi són al Barcelonés "

Africa.